

Keď sa po roku 1989 vytvárala nová redakčná rada nášho časopisu, ktorá mala reprezentovať širokú škálu slovenského filozofického myslenia, stal sa jej členom aj RNDr. Imrich Stariček, CSc. ako jeden z predstaviteľov kresťanského svetonázoru.

Imrich Stariček sa narodil v Hlohovci 17. 11. 1919. Matematiku a fyziku začal študovať na Karlovej univerzite a keď Nemci zavreli české vysoké školy, dokončil štúdium na Slovenskej univerzite a stal sa asistentom u profesora Ilkoviča. Na dlhších pobytoch vo Viedni a na Sorbone po vojne sa formoval jeho teoretický záujem o teoretické, metodologické a filozofické otázky vtedy rýchlo sa rozvíjajúcej jadrovej fyziky. No tento záujem utrpel ťažkú ranu, keď po vykonštruovanom procese musel jedenásť rokov prežiť vo väzniciach. V roku 1968 sa podarilo ho zamestnať v Ústave teórie merania SAV, kde mohol aspoň zčasti pokračovať v násilne prerušenej práci. S vervou jemu vlastnou sa pustil do riešenia problémov merania v kvantovej oblasti, publikoval väčší počet štúdií a v roku 1988 publikoval knihu *O Fyzike pre fyzikov a nefyzikov*. Je to veľmi cenná práca z teórie vedy.

Čisto filozofický charakter má kniha *Život a viera v jednote a v mnohosti* (1993). V tejto práci Stariček ukazuje, že človek je bytosť, ktorá nežije len vo svete a spoločnosti, ale ešte bytostnejšie žije v zameraní na Nekonečno. A v napĺňaní tohto zamerania sa vytvára nový typ človeka s jeho hlbokými náboženskými, mravnými a kultúrnymi hodnotami, ktoré sa môžu vytvárať len v ríši možností pripodobňovať sa Bohu. Akousi syntézou obidvoch predchádzajúcich prác je jeho posledná publikovaná práca *Kozmológia včera a dnes* (1995).

Imrich Stariček bol človek experimentálne vynaliezavý a zručný na súčasnej teoretickej úrovni, bol skromný, tolerantný, žil dôsledne podľa svojho náboženského presvedčenia. Bol to vlastne svätý človek. V mnohom mi pripomínal Vladimíra Soloviova.

27. januára tohto roku mi pani Staričková zatelefonovala: "Imro je už doma. Včera zomrel." A keď som sa zmohol prejaviť sústrasť, pani Staričková mi povedala: "Ale veď on je už doma." A vtedy som si pomyslel, ako sa pri omši za mŕtvych hovorí *tuis enim fidelibus vita mutatur non tollitur*. A tak, hovoriac rečou Starého zákona, Imro vlastne nezomrel, on sa len pripojil k svojim, ktorí ho predišli. Taký bol Imrich Stariček. Bude nám chýbať ako nemý napomínateľ k poctivosti, nezištnosti a dôslednosti.

Vojtech Filkorn